

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-96)

May (1) / 2011



நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....16
6. திருவிருத்தம்.....24

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 73)

444. சூடியம்:

ப்ரளய காலத்தில் ஏற்படும் அழிவுகள் காரணமாக ஒரு சில நகஷத்ரங்களுடன் மட்டுமே கூடியவனாக உள்ளதால் சற்றே இளைத்துக் காணப்படுபவன்.

- விஷ்ணுபுராணம் (2-9-5) - தாரகா: சிசுமாரஸ்ய ந அஸ்தமேதி சதுஷ்டயம் - சிம்சுமாரத்தில் உள்ள நான்கு நகஷத்ரங்கள் மட்டும் ப்ரளய காலத்தில் மறைவதில்லை.
- விஷ்ணுபுராணம் (2-8-97) - யாவந்மாத்ரோ ப்ரதேசே து மைத்ரேய அவஸ்திதோ த்ருவ: சூடியம் ஆயாந்தி தாவத் து பூமே: ஆபூதஸம்ப்லவே - மைத்ரேயரே! ப்ரளய காலத்தில் துருவ நகஷத்ரம் உள்ள ப்ரதேசம் முடிய உள்ள அனைத்தும் அழிகின்றன. துருவன் மட்டும் தன்னுடைய இடத்தில் ஒளிர்ந்தபடி உள்ளது.

445. ஸமீஹந:

அதன் பின்னர் உண்டாகும் ஸ்ருஷ்டியின்போது அனைவரையும் எப்போதும் அவரவர்களின் அதிகாரங்களில் மீண்டும் நியமிப்பதால் ஸமீஹந என்னும் திருநாமம் பெற்றான்.

- தைத்திரீய உபநிஷத் - த்வம் பூதாநி உபபர்யாவர்தந்தே - அனைத்து உயிர்களும் உன்னையே சுற்றி வருகின்றன.

- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (67-10) - ப்ருதிவீம் சாந்தரிஷ்டம் ச திவம் ச புருஷோத்தம: விசேஷ்டயதி பூதாநி க்ரீடந்நிவ ஜநார்த்தந: - ஜநார்த்தனன் உயர்ந்த புருஷன் ஆவான், புருஷோத்தமன் ஆவான், விளையாட்டு போன்று ஆகாயம் மற்றும் ஸ்வர்க்கம் போன்றவற்றை செயல் புரிய வைக்கிறான்.

446. யஜ்ஞ:

யஜ்ஞமாகவும், அதனை இயற்றும் ஸாதநமாகவும், அந்த யஜ்ஞத்தின் பலனாகவும் உள்ளான் என்று விஷ்ணுபுராணம் கூறுகிறது.

- விஷ்ணுபுராணம் (2-8-98) - த்ருவோ யத்ர ப்ரதிஷ்டித: ஏதத் விஷ்ணுபதம் திவ்யம் த்ருதீயம் வ்யோம்நி பாஸ்வரம் - எந்த இடத்தில் துருவன் ஸ்திரமாக நிற்கிறானோ அந்த இடமே விஷ்ணுபதம் என்பதன் மூன்றாம் பாகம் ஆகும்.
- இஜ்யாபலஸ்ய பூரேஷா இஜ்யா சாத்ர ப்ரதிஷ்டிதா - இந்த உலகமே இஜ்யை (யஜ்ஞங்கள்) என்பதன் பலனாக உள்ளது, இந்த உலகமே இஜ்யையின் ஆதாரமாக உள்ளது.
- விஷ்ணுபுராணம் (4-8-106) - ததச்ச ஆஜ்யாஹுதித்வாரா போஷிதாஸ்தே ஹவிர்புஜ: - அதன் பின்னர் நெய் முதலான அவர்பாகங்கள் அக்னியில் இடப்படுகின்றன.
- யஜூர்வேதம் - யஜ்ஞோ வை விஷ்ணு: - விஷ்ணுவே யஜ்ஞம் ஆகிறான்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 96)

சப்தம் பேதம் உள்ளதைக் காண்பிக்கிறது

அடுத்து ஒலி என்பது (சப்தம், பேச்சு போன்றவை) வேறுபாடுகளுடன் கூடியவற்றை மட்டுமே தனியாக வெளிப்படுத்திக் காண்பிக்கவல்ல திறன் கொண்டதாகும். இந்த சப்தம் (பேச்சு) என்பது பதங்கள் மற்றும் வாக்கியங்களின் வடிவிலே உள்ளன (அல்லது இவற்றால் வெளிப்படுகின்றன எனலாம்). ஒரு பதம் (சொல்) என்பது எப்படி உருவாகிறது? ப்ரக்ருதி மற்றும் ப்ரத்யயம் (தாது அல்லது root, விசுதி அல்லது affix) ஆகியவை இணைந்து உருவாகிறது. தாது என்பதற்கும், விசுதி என்பதற்கும் இடையே வேறுபாடு உள்ளது என்பதை மறுக்க இயலாது. ஆகவே இவற்றிலிருந்து உருவாகும் பதம் என்பது பேதங்களுடன் கூடியவற்றையே குறிப்பதாகிறது. பல்வேறு பதங்கள் உள்ள நிலை என்பது பலவிதமான அர்த்தங்களில் உள்ள வேறுபாடுகளின் காரணமாகவே ஆகும் (அதாவது பல பொருள்கள் (objects) உலகில் காணப்படுவதால், பதங்களும் பல உள்ளன). இப்படி பல்வேறு பொருள்களுடன் கூடிய பதங்களின் சேர்க்கையால் ஒரு வாக்கியம் உருவாகிறது. இதன் மூலம் அந்தந்த பதங்கள் சேர்வதால் உண்டாகின்ற தனிப்பட்ட அர்த்தத்தையே அந்தந்த வாக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இப்படி உள்ளபோது, பேதங்கள் அல்லாத வஸ்துக்களை வாக்கியங்கள் குறிப்பது என்பது பொருந்தாது (அதாவது பதங்கள் மூலம் உணர்த்தப்படும் அர்த்தங்களின் தொடர்பு என்பதே ஒரு வாக்கியத்தால் கூறப்படும் அர்த்தமாகிறது. இந்த அர்த்தத்தை விடுத்து வேறு ஒன்றை ஒரு வாக்கியம் கூற இயலாது). ஆக பேதங்கள் அல்லாத வஸ்துக்களைக் குறிக்கும் திறமை வாக்கியங்களுக்கு இல்லை. எனவே பேதங்கள் இல்லாத ஒரு வஸ்துவை உணர்த்தவல்ல ப்ரமாணமாக சப்தம் என்பது இருக்க முடியாது.

ப்ரத்யக்ஷம் என்பதும் குணங்கள் அற்ற வஸ்து என்பதற்கான
ப்ரமாணம் ஆகாது

நிர்விகல்பம் மற்றும் ஸவிகல்பகம் என்று இருவிதமாக உள்ள வேறுபாட்டுடன் கூடியதான ப்ரத்யக்ஷம் என்பதற்கு நிர்விசேஷ வஸ்து (வேறுபாடுகள் அல்லாத வஸ்து) விஷயத்தில் ப்ரமாணமாவதற்கு பொருத்தம் இல்லை (குறிப்பு: ஒரு பொருளை உள்ளது உள்ளபடி புலன்களால் கண்டு அறிதல் என்பது ப்ரத்யக்ஷம் ஆகும். இது ஸவிகல்பகம், நிர்விகல்பகம் என்று இருவகைப்படும். ஒரு ஜாதியைச் சேர்ந்த ஒரு பொருளை முதன்முதலில் இந்திரியங்களால் உணர்ந்து அறிகின்ற அறிவு என்பது நிர்விகல்பகம் எனப்படுகிறது. அதே பொருளையோ அல்லது அந்த ஜாதியைச் சேர்ந்த வேறு ஒரு பொருளையோ அதன் பின்னர் அறிகின்ற அறிவு என்பது ஸவிகல்பகம் ஆகும்). ஸவிகல்பகம் என்பது ஒரு பொருளின் ஜாதி வேறுபாடுகள் உள்ளிட்ட பேதங்களின் அடிப்படையில் அமைந்தது என்பதால், இத்தகைய ஸவிகல்பக ப்ரத்யக்ஷம் என்பது பேதங்களுடன் கூடிய பொருள்களை உணர்த்தவே வல்லதாகும். நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷம் என்பதும் பேதங்களை உணர்த்துவதே ஆகும் - காரணம் முன்பு ஒருமுறை கண்ட பொருளின் ஜாதி வேறுபாடுகளை அறிந்து உணர்வது என்பதான ஸவிகல்பகமானது, நிர்விகல்பத்தின் அடிப்படையில் அமைந்ததே ஆகும் (ஒருவன் பசுவையே பார்த்ததில்லை என்று வைத்துக்கொள்வோம். அவன் ஒரு பசுவை முதன்முதலில் காண்கிறான் என்று வைத்துக்கொள்வோம். ஆக அவன் பசுவைப் பற்றி அப்போதுதான் அறிகிறான் அல்லவா? இது நிர்விகல்பக ப்ரத்யக்ஷம் அல்லது ப்ரதம பிண்டக்ரஹணம் ஆகும். அதன் பின்னர் அவன் வேறு ஒரு பசுவைப் பார்க்கும்போது, முதலில் பார்த்த பசவுடன் ஒப்பிட்டு அறிகிறான். இது ஸவிகல்பக ப்ரத்யக்ஷம் ஆகும். இரண்டாவதாக உள்ள பசுவை அறிதல் என்பது முதல் பசுவை அறிந்த அறிவின் அடிப்படையில் ஆகும். முதல் பசுவை அறிதல் என்பது அந்தப் பசுவை மற்ற அனைத்து விலங்குகளிலிருந்தும் பேதப்படுத்தி அறிவதன் மூலம் ஆகும். ஆக இரண்டுவிதமான ப்ரத்யக்ஷங்களுமே பேதங்களின் அடிப்படையில் மட்டுமே உள்ளன என்கிறார்).

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 96)

அவதாரங்களின்போது ஈச்வரனுக்குத் துக்கங்கள் பற்றிக் கூறுவதன்
பொருள்

மூலம் - இப்படியாகையாலே அவதாரதசையிலும் வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம்
ப்ருசம் பவதி துக்கித: என்றிப்புடையிற்சொல்லுமவையெல்லாம் அநுக்ரஹ
விஷயமாய் இருப்பார் சிலரை ரஞ்ஜிப்பிக்கைக்கும் அஸூர ப்ரக்ருதிகளை
மோஹிப்பிக்கைக்குமாக வத்தனை. இவ்வர்த்தத்தை

காலஸ்ய ஹி ச ம்ருத்யோச்ச ஜங்கம ஸ்தாவரஸ்ய ச
ஈசதே பகவாதேக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே
ஈசந்நபி மஹாயோகீ ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபு:
கர்மாண்யாரபதே கர்த்தும் கீநாச இவ துர்பல:
தேந வஞ்சயதே லோகாந் மாயாயோகேந கேசவ:
யே தமேவ ப்ரபத்யந்தே ந தே முஹ்யாந்தி மாநவா:

க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந:
மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம் கத: ஸ்வம் ஸ்தாநமுத்தமம்

மநுஷ்ய தேஹிநாம் சேஷ்டாமித்யேவமநுவர்த்ததே
லீலா ஜகத்பதே: தஸ்ய சந்தத: ஸம்ப்ரவர்த்ததே

இத்யாதிகளில் மஹர்ஷிகள் அறுதியிட்டார்கள். ஆகையால் அவதார
வ்ருத்தாந்தங்களிலும் துக்காபிநயமாத்ரமேயுள்ளது. அது தானும் க்ருபாமூலம். இது
ஸ்வதந்த்ரனான தனக்கு லீலையுமாயிருக்கும். கூனர் குறளரைக் கொண்டாடி
ரக்ஷிக்கை நிரபேக்ஷரான ராஜாக்களுக்கு நிலையுமாய் க்ருபாகார்யமுமாய்க்
காணாநின்றோமிநே. இப்படியாகையாலேயிநே உபாதத்தே ஸத்தா ஸ்திதி
நியமநாத்யை: சிதசிதௌ ஸ்வமுத்திச்ய ஸ்ரீமாந் என்றது. இப்படி பரஹித

வ்யாபாராச்ரயமாகையாலே ஆச்ரிதர்க்கு ரக்ஷகனுமாய் உபாயாந்தர ஸ்தாநநிவேசத்தாலே உபாயமுமாயிருக்கும். ரக்ஷண வ்யாபார பலாச்ரயமாகையாலே சேஷியுமாய் அதடியாக ப்ராப்யனுமாயிருக்கும். இப்படியிருக்கை இவனுக்கு ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமென்று தர்மிக்ராஹக ப்ரமாணஸித்தம். இப்படி ரக்ஷகனான ஈச்வரனுக்கு ப்ரதானமான ஞான சக்தி கருணைகளில் ஞான சக்திகள் நிக்ரஹாநுக்ரஹ ஸாதாரணங்கள். காருண்யம் அநுக்ரஹத்துக்கு அஸாதாரணம்.

விளக்கம் - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-40) - வ்யஸநேஷு மநுஷ்யாணாம் ப்ருசம் பவதி துக்கித: - மனிதர்களின் துன்பங்களைக் காணும் இராமன் மிகுந்த துக்கம் அடைகிறான் - போன்ற வரிகள் காண்க. இது போன்ற வரிகள் அவனுடைய கருணைக்கு இலக்காகத் தகுதி பெற்றவர்களுக்கு ஆறுதல் அளிக்கவே ஆகும். மேலும் இப்படியாக அவன் துக்கப்படுவதாகக் கூறப்படுவது அசுரர்களை ஒத்த குணங்கள் கொண்டவர்கள், “அவன் ஈச்வரனின் அவதாரம் அல்ல, சாதாரண மனிதனே” என்னும் மயக்கத்தில் முழுகுவதற்காக ஆகும். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகள் மூலமாக மஹரிஷிகள் கூறுகின்றனர்:

- மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (67 - 13, 14, 15) :

காலஸ்ய ஹி ச ம்ருத்யோச்ச ஜங்கம ஸ்தாவரஸ்ய ச
ஈசதே பகவானேக: ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே
ஈசந்நபி மஹாயோகீ ஸர்வஸ்ய ஜகத: ப்ரபு:
கர்மான்யாரபதே கர்த்தும் கீநாச இவ துர்பல:
தேந வஞ்சயதே லோகாந் மாயாயோகேந கேசவ:
யே தமேவ ப்ரபத்யந்தே ந தே முஹ்யாந்தி மாநவா:

இதன் பொருள் - காலம், ம்ருத்யு, அசையும் மற்றும் அசையாப் பொருள்களை பகவான் மட்டுமே நியமனம் செய்கிறான். இதனை நான் உனக்கு உண்மையாக உரைக்கிறேன். அனைத்திற்கும் பிரபுவாகவும், வியப்பான ஞானம் மற்றும் சக்திகளைக் கொண்டவனாகவும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும் இருந்தாலும் சாதாரண ஒரு மனிதன் மோன்று தேவையற்ற கர்மங்களைச் செய்கிறான் (தேர் ஓட்டுதல், தூது செல்லுதல்). இதன் மூலமாக உலகில் உள்ளவர்களுக்கு “தான் ஒரு சாதாரணமானவன்” என்னும் மயக்கம் தோன்றும்படி வஞ்சிக்கிறான். ஆனால் யார் அவனைச் சரணம் அடைகின்றனரோ, அவர்கள் இந்த மயக்கத்தில் ஆழ்வதில்லை.

- மஹாபாரதம் மௌஸலபர்வம் (9-34) - க்ருத்வா பாராவதரணம் ப்ருதிவ்யா: ப்ருதுலோசந: மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம் கத: ஸ்வம் ஸ்தாநமுத்தமம் - நீண்ட அழகான திருக்கண்களைக் கொண்ட க்ருஷ்ணன் இந்த உலகின் பாரத்தை இறக்கினான். பின்னர் உலகமே மயங்கும்படியாகச் செய்து, மிகவும் உயர்ந்த தனது இடத்தை மீண்டும் அடைந்தான்.
- விஷ்ணுபுராணம் (5-22-18) - மநுஷ்ய தேஹிநாம் சேஷ்டாமித்யேவமநுவர்த்ததே லீலா ஜகத்பதே: தஸ்ய சந்தத: ஸம்ப்ரவர்த்ததே - இப்படியாக அவன் மனிதர்களின் செயல்களைக் கடைபிடிக்கிறான். உலகின் அதிபதியான அவனது இப்படிப்பட்ட லீலைகள் அனைத்தும் அவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே உண்டாகின்றன.

இப்படியாக அவனது அவதாரங்களின்போது துக்கப்படுவதாக காண்பித்துக் கொள்ளுதல் என்பது ஓர் அபிநயம் (லீலை) என்றே உள்ளது. இதற்கும் அவனது க்ருபையே மூலமாக உள்ளது. இது சுதந்திரமாக உள்ள அவனுக்கும் லீலையாக உள்ளது. ஒரு சில அரசர்கள் எந்தவிதமான ப்ரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் கூனர்களையும், குள்ளர்களையும் தங்களது பாதுகாப்பில் பத்திரமாக வைத்துள்ளதைக் காண்கிறோம் அல்லவோ? இது அந்த அரசர்களுக்கு பொழுதுபோக்கு மட்டும் அல்ல, கருணையின் வெளிப்பாட்டினால் ஆகும். இதனால் அல்லவோ ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-87) ஸ்வாமி பராசரபட்டர் - உபாதத்தே ஸத்தா ஸ்திதி நியமநாத்யை: சித்சிதௌ ஸ்வமுத்திச்ய ஸ்ரீமாந் - ஒரு பொருளை ஒரு பொருளாகப் படைத்தல், இப்படியாக உண்டான அந்தப் பொருள் நிலையாக உள்ளபடி செய்தல், அதனை நியமித்தல் போன்ற செயல்களைத் தனது லீலைக்காகவே செய்கிறான் என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுகின்றன - என்று அருளிச்செய்தார். இப்படியாக ஸர்வேச்வரன் மற்றவர்களுக்கு நன்மைகளை அளிக்கின்ற அனைத்து செயல்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளதால், தன்னை அண்டியவர்களுக்கு ரக்ஷகனாக உள்ளான்; தன்னை உபாயம் என்னும் ஸ்தானத்தில் நிலைநிறுத்திக் கொள்வதால், உபாயமும் அவனே ஆகிறான். இப்படியாகத் தன்னை அண்டியவர்களைக் காப்பது என்னும் செயல்களால் உண்டான மகிழ்வை அவன் அடைவதால், அவனே எஜமானனாகவும், அடையப்படும் இலக்காகவும் உள்ளான். இப்படியாக இவன் இருத்தல் என்பது இவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ள தன்மை என்பதை ப்ரப்ரஹ்மத்தை விளக்குகின்ற சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக நாம் அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 52)

158. கர்மணி வ்யுத்தபத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோச ராஹித்யத்தை நினைப்பது.

அவதாரிகை - (ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை யில்லை செய்யப் போகாது) என்றது - ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தி லிருவர்க்குமுண்டான நித்யபாரந்தர்யத்தைப் பற்ற வகையாலே, இருவர்க்கு மிவ்விஷயத்திலுண்டான நித்யபாரதந்தர்யத்தில் ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் மேல் (கர்மணி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - “ஸஸாக்ஷிகமான விப்பந்தத்தை யில்லை செய்யப் போகாது” என்று சூர்ணை 156-ல் கூறப்பட்டதை ப்ரமாணத்துடன் விளக்குகிறார். அந்தச் சூர்ணையின் மூலம், அந்த உறவுக்கு சாக்ஷியான பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் ஈச்வரன் மற்றும் சேதனன் ஆகிய இருவருக்கும் எப்போதும் உள்ள பாரதந்தர்யம் உணர்த்தப்படுகிறது. ஆகவே இந்த இருவருக்கும் பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் உள்ள பாரதந்தர்யம் நித்யமானது என்பதற்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கர்மணி வ்யுத்தபத்தி) யாவது - “சீங்ஸேவாயாம்” என்கிற தாதுவில், “ஸ்ரீயதே” என்கிற வ்யுத்தபத்தி. இதுக்கர்த்தம் - ஸேவிக்கப்படாநின்றா ளென்றிறே. இவ்வ்யுத்தபத்தியில், (ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோச ராஹித்யமாவது) - சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தாலும் வருகிற சேதந பரமசேதநர்களாகிற ஸேவாகர்த்தாக்களுக்கு ஸங்கோசமில்லாமை. அதாவது - இரண்டு தலைக்குமிவள் விஷயத்தி லுண்டான ஸேவை அவிச்சிந்நமாய்ச் சொல்லுகை. இத்தை (நினைப்பது) என்றது -

இவ்விஷயத்தி லிரண்டு தலைக்கு முண்டான பாரதந்தர்யத்தை ஸ்மரிப்பதென்றபடி.

விளக்கம் - " கர்மணி வ்யுத்பத்தி" என்பது என்ன? கர்மணி வ்யுத்பத்தி என்றால் செயல்பாட்டுவினை என்பதாகும் (passive voice). "சீங்லேவாயாம்" என்றால் என்ன? "ஸ்ரீ" என்ற பதத்திற்கு ஆறுவகையான வ்யுத்பத்தி (வினைப்பொருள்) உரைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் ஒன்று "சீங்லேவாயாம்" என்னும் தாதுவில் அமைக்கப்பட்ட "ஸ்ரீயதே" என்ற வ்யுத்பத்தி ஆகும். இது "ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:" - அனைவராலும் பற்றப்படுகிறாள் - என்பதாகும். "அனைவராலும் வணங்கப்படுகிறாள்" என்ற நிலைக்கு ஒருவரது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப குறைவு உண்டாகுமோ என்ற சந்தேகம் தோன்ற, அதற்கு விடை அளிக்கிறார். இந்த நிலைக்கு ஸ்வரூபத்தின் குணங்களால் உண்டாகிற எந்தவிதமான குறையும் இல்லை என்கிறார். சேதனர்களுக்கு உள்ள சேஷத்வ ஸ்வரூபம் காரணமாக சேதனர்களும் (அனைத்து சேதனர்களும் எம்பெருமானின் வசப்பட்டவர்கள், அவன் பெரியபிராட்டியின் வசப்பட்டவன், ஆக அனைவரும் பெரியபிராட்டியின் வசப்பட்டவர்கள்), எல்லையற்ற காதல் காரணமாக ஸர்வேச்வரனும் பெரியபிராட்டியை வணங்கியே நிற்கின்றனர் என்பதால் "அனைவராலும் வணக்கப்படுகிறாள்" என்பதற்கு எந்தக் குறையும் இல்லை (மனைவியைக் கணவன் வணங்குதல் என்பது பல தமிழ் நூல்களிலும் காணப்படுகின்ற தமிழர் மரபே ஆகும்). அதாவது இவள் விஷயத்தில் உள்ள பாரதந்தர்யம் என்பது இருவருக்கும் எந்தவிதமான இடையூறும் இன்றி உள்ளது. இதனை "நினைப்பது" என்பதன் கருத்து - இப்படியாக இவர்கள் இருவருக்கும் பெரியபிராட்டி விஷயத்தில் உண்டான பாரதந்தர்யம் பற்றி நினைத்தல் - என்பதாகும்.

159. அதிகாரி த்ரயத்துக்கு புருஷகார மவர்ஜநீயம்.

அவதாரிகை - இப்படியிருக்கையால் இப்புருஷகாரம் ப்ரபத்தியதிகாரிக ளெல்லார்க்கும் அவச்யாபேக்ஷிதமென்கிறார் மேல் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - இப்படியாக உள்ளதால் புருஷகாரம் என்பது ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரிகள் அனைவருக்கும் அவசியம் இருக்கவேண்டியதாகிறது என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அதிகாரி த்ரயமாவது) - அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி விவசர் என்கிற மூன்றதிகாரிகளும். இவர்களுக்கு (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்கிறது - குற்றத்தை சமிப்பிக்கை முதலானவற்றுக்கு புருஷகாராந்வயம் வேண்டுகையாலே, ஸர்வதா கைவிட வொண்ணாதென்கை. அதவா, இப்புருஷகாரந்தான் அநந்யப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்தி பண்ணுமவர்களுக்கேயோ, ப்ரயோஜநாந்தரபரராய்ப் பண்ணுமவர்க்கும் வேணுமோ வென்ன வருளிச் செய்கிறார் (அதிகாரி) இத்யாதியாலே. (அதிகாரித்ரயம்) என்கிறது - ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகள். இவர்கள் மூவர்க்கும் (புருஷகார மவர்ஜநீயம்) என்றது - ஸ்வஸ்வாபிலக்ஷித ஸித்திக்கு ஈச்வரனை யுபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்களபராதங்களைப் பொறுத்து அவனங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்கு புருஷகார மவச்யாபேக்ஷித மென்கை. "பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகார பூர்வகமான உபாய வரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விசேஷம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிலக்ஷிதமான பல விசேஷமின்ன தென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம்" என்று பரந்தபடியிலும்; "கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே இவனுக்கபேக்ஷிதமான பல விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது" என்று ச்ரிய:பதிப்படியிலும்; "உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக் கன்றென்கை" இத்யாதியாலே முமுக்ஷுப்படியிலும் இவர்தாமேயருளிச் செய்தாரிறே. "திருமாலைக் கைதொழுவர்", "அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாலை" என்கிறபடியே, புருஷகாரம் முன்னாகப் பற்றி ப்ரயோஜநங்களைக் கொண்டகலாதே அவற்றை யொழிந்து "ஒண்டொடியாள் திருமகளுமவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்னவுபாய பலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு" என்றிறே இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்திலருளிச் செய்தது. ஆக, (இவனவனை) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக - ஸ்வகத ஸ்வீகாராநுபாயத்வமும், பரகத ஸ்வீகாரோபாயத்வமும், தத்ப்ராபல்யமும், அவனே ஸ்வீகரிக்குமளவிலும் புருஷகாரம் முன்னாகவே ஸ்வீகரிக்கும்படியையும், இருவருமிப்புருஷகாரத்தை முன்னிடுகிறது தனக்கு ப்ரயோஜந மின்னதென்னுமிடமும், ப்ரபத்த்யதிகாரிக ளெல்லாருக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீய மென்னுமதுவும் சொல்லப்பட்டது.

விளக்கம் - "அதிகாரி த்ரயமாவது" என்றால் அஜ்ஞர், ஜ்ஞாநாதிகர் மற்றும் பக்தி பரவசர் என்பவர் ஆவர் (இவர்கள் பற்றி சூர்ணை 42 மற்றும் 43-ல் காண்க). இவர்களுக்குப் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம் (அவர்ஜநீயம் = எப்போதும் கைவிடத்தக்கது அல்ல) என்றால் - குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படிச்செய்தல் போன்ற பலவற்றுக்கும் புருஷகாரத்தின் தொடர்பு அவசியம் என்பதால், புருஷகாரமானது எப்போதும் கைவிட இயலாத ஒன்று - என்பதாகும். இந்தப் புருஷகாரம் என்பது மற்ற எந்தவிதமான பயன்களையும் எண்ணாமல் ப்ரபத்தி செய்பவர்களுக்கு மட்டும் வேண்டுமா அல்லது மற்ற பயன்களையும் மனதில் கொண்டு ப்ரபத்தி செய்பவர்களுக்கும் வேண்டுமா என்ற கேள்விக்கு இந்தச் சூர்ணை மூலம் விடை அளிக்கிறார் என்றும் கூறலாம். இவ்விதமாகச் சூர்ணைக்குப் பொருள் கொண்டால் "அதிகாரித்ரயம்" என்பது - ஐச்வரியம், கைவல்யம் மற்றும் பகவத் சரணார்த்திகளைக் குறிக்கும் (இவர்களில் முதல் இரு பிரிவினரும் பயன்களை எண்ணி ப்ரபத்தி செய்பவர்கள், மூன்றாமவர் பயன் ஏதும் எண்ணாமல் ப்ரபத்தி செய்பவர்). இவர்களுக்குப் புருஷகாரம் அவர்ஜநீயம் என்றால் என்ன? இவர்கள் மூவரும் அவரவர்கள் விரும்பும் பலனை அடைவதற்காக ஈச்வரனை உபாயமாகக் கொள்கின்றனர்; அப்போது இவர்களது குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு, அவன் இவர்களை ஏற்கும்படியாகச் செய்வதற்குப் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதாகிறது; எனவே இவர்களால் புருஷகாரம் கைவிடத்தக்கது அல்ல.

இப்படியாக மேலே இரண்டாவதாக உரைக்கப்பட்ட பொருளில் கூறப்பட்ட மூன்று விதமான அதிகாரிகளுக்கும் ப்ரபத்தியின்போது புருஷகாரம் அவசியம் என்பதைத் தகுந்த ப்ரமாணங்கள் மூலம் அருளிச்செய்கிறார். இதனை இவர் (ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார்) கீழே மூன்று க்ரந்தங்கள் மூலமாக அருளிச்செய்தமை காண்க:

- பரந்தபடி - பூர்வவாக்யத்தில் புருஷகார பூர்வகமான உபாய வரணம் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் பொதுவாகையாலேயிறே, உத்தரவாக்யத்தாலே அநந்ய ப்ரயோஜநத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க வேண்டுகிறது; பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதந விசேஷம் பலசதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிறே யிருப்பது. அதில் இவ்வதிகாரிக்கு அபிலக்ஷிதமான பல விசேஷமின்ன தென்னுமிடத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது இவ்வாக்யம் - த்வய மந்த்ரத்தின் முதல்

வாக்கியம் மூலம் "புருஷகாரத்தை முன்னிட்ட ப்ரபத்தி" என்பது பயன்களை எதிர்பார்த்து ப்ரபத்தி செய்பவர்களுக்கும் பொதுவானது என்று உணர்த்தப்பட்டது. இதன் காரணமாகவே இரண்டாவது வரியின் மூலம் பயன்களை எதிர்பாராமல் செய்யும் ப்ரபத்தி குறித்துத் தெளிவுபடுத்த வேண்டியதாயிற்று. முதல் வாக்கியம் மூலம் வெளிப்படும் சாதனம் என்பது இழந்த செல்வம், புதியதான செல்வம், கைவல்யம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய நான்கினை அடைவதற்குப் பொதுவாகவே உள்ளதாகிறது. இவற்றில் கைங்கர்யத்தை மட்டுமே விரும்பும் அதிகாரிக்கு விருப்பம் இன்னது என்பதை த்வயத்தின் முதல் வாக்கியம் தெளிவாக்குகிறது.

- ச்ரிய:பதிப்படி - கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநம் பல சதுஷ்டய ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே இவனுக்கபேக்ஷிதமான பல விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது - த்வயத்தின் முதல் வாக்கியமானது நான்கு விதமான பலன்கள் பற்றியும் பொதுவாக உள்ளதால், நான்காம் பலனாகிய மோக்ஷம் விரும்பும் அதிகாரியின் விருப்பம் குறித்து த்வயத்தின் இரண்டாம் வாக்கியம் உரைக்கிறது.
- முமுக்ஷுப்படி - உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது, ப்ராப்யாந்தரத்துக் கன்றென்கை - த்வயத்தின் பின் வாக்கியம் மூலம் (மோக்ஷ) பலன் பற்றி மட்டுமே கூறப்படுகிறது அல்லாமல் மற்ற பலன்கள் பற்றி அல்ல.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யரின் திருத்தம்பியாரான ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள்நாயனார் தனது அருளிச்செயல் ரஹஸ்யத்தில் உரைப்பது என்னவென்றால் - முதல்திருவந்தாதி (52) - திருமாலைக் கைதொழுவர், திருவாய்மொழி (1-5-7) - அடியாரைச் சேர்தல் தீர்க்குந் திருமாலை - போன்ற பாசுரங்களில் கூறப்படுவது போன்று புருஷகாரத்தை முன்னிட்டு ஸர்வேச்வரனைப் பற்றிய பின்னர், அற்பமான பயன்களைப் பெற்ற பின் அவனை விட்டு அகலக்கூடாது; மாறாக இது போன்ற பயன்களை ஒழிக்கவேண்டும்; திருவாய்மொழி (4-9-10) - ஒண்டொடியாள் திருமகளுமவனுமான சேர்த்தியி லடிமையைப் பேறென்று கீழ்ச்சொன்னவுபாய பலத்தைக் காட்டுகிறது பிற்கூறு - பெரியபிராட்டியும் ஸர்வேச்வரனும் ஒன்றாக உள்ளபோது அவனுடைய

கைங்கர்யத்தை எதிர்பார்த்துப் பெறவேண்டும் என்று அல்லவோ த்வயத்தின் இரண்டாம் வாக்கியம் உரைக்கிறது - என்பதாகும்.

ஆகவே “இவன் அவனைப் பெற” என்றுள்ள சூர்ணை 142 தொடங்கி இந்தச் சூர்ணை முடிய, நாமாகவே அவனைக் கைக்கொள்வது ஏற்காது (ஸ்வகத ஸ்வீகாரம்) என்பதும், அவனே வந்து நம்மைக் கைக்கொள்வதே (பரகதஸ்வீகாரம்) ஏற்புடையது என்பதும், பரகதஸ்வீகாரத்தின் வலிமையும், ஸர்வேச்வரனே நம்மை வலிய வந்து ஏற்றுக் கொள்கின்ற நேரத்திலும் புருஷகாரமாகப் பெரியபிராட்டியை முன்னிட்டே ஏற்கிறான் எனபதும், சேதனன் மற்றும் ஸர்வேச்வரன் ஆகிய இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவதற்குப் பயன் இன்னது என்பதும், ப்ரபத்தியைக் கைக்கொள்ளும் அனைத்துவிதமான அதிகாரிகளுக்கும் புருஷகாரம் கண்டிப்பாக தேவையானதாகும் என்பதும் கூறப்பட்டன.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 62)

1-4-7 என்பிழைகோப் பதுபோலப் பனிவாடை யீர்கின்றது

என்பிழையே நினைந்தருளி யருளாத திருமாலார்க்கு

என்பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கென் றொருவாய்சொல்

என்பிழைக்கு மிளங்கிளியே யான்வளர்த்த நீயலையே.

பொருள் - உனது அழகான ரூபம் போன்றவற்றால் எனது நினைவுகளைத் தூண்டிவிட்டு, எனது எலும்புகளைச் செதுக்குகின்ற அழகான கிளியே! எனது பருவம் மற்றும் இளமை ஆகியவற்றுக்கு ஈடாக நான் வளர்த்த கிளி நீ அல்லவோ? இப்போது வீசும் வாடைக் காற்றானது எனது எலும்பில் துளை ஏற்படுத்தி, அந்தத் துளையினுள் நூல் இழை ஒன்றைக் கோர்ப்பது போன்று துன்புறுத்துகிறது. என்னுடைய குற்றங்களை மட்டுமே ஆராய்பவனாகவும், தன்னிடம் உள்ள தோஷங்களைக் காணாதவனாகவும், என்பக்கம் அருளாதவனாகவும் உள்ள மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனிடம் நீ சென்று, “அனைத்திற்கும் ஸ்வாமியாக உள்ள உன்னுடைய பொறுமையையும் சோதிக்கும்படி அவள் என்ன குற்றம் செய்தாள்?”, என்று ஒரு கேள்வி கேட்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - “தந்தாமுடைய அபராதத்தைப் பாராதே, ‘அருளாழிப்புள் கடவீர் அவர் வீதி’ என்று சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது?” என்று அவர்க்குக் கருத்தாக, “எங்கள் குற்றம் ஒன்றுமேயோ பார்ப்பது? தம்முடைய அபராத ஸஹத்வம் பார்க்கக் கடவதன்றோ? என்று சொல்” என்று தன் கிளியை இரக்கிறாள்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் இவள் விடுத்த செய்தியை வண்டுகள் அவனிடம் உரைத்தன. அதற்கு அவன், “அவரவர்கள் தங்களுடைய குற்றங்களை ஆராய்வதே இல்லை. அதனை விடுத்து - அருள் ஆழிப்புள் கடவீர் அவர் வீதி - என்று நான் அவர்கள் வீதியின் வழியே வரவேண்டும் என்பது எப்படிப் பொருந்தும்?”, என்றான். இதனைக் கேட்ட நாயகி, “என்னுடைய குற்றத்தை மட்டுமே ஆராய்ந்தபடி இருந்தால் சரியா? தன்னுடைய அபராதங்களையும் அவன் காணவேண்டாமா?”, என்று அவனிடம் உரைக்குமாறு கிளியிடம் கூறுகிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (என்பிழை கோப்பது போல) எலும்பும் நரம்புமேயாம்படி சரீரந்தான் போர க்ருசமாயிற்று. எலும்பைத் தொளைத்து, அதிலே மூர்த்தமாயிருப்பதொன்றை வ்யாபரிப்பித்தாப்போலேயாயிற்றுப் பனிவாடை ஈர்கின்றது. நஞ்சூட்டின வாடையானதிருக்கிறபடி. “பம்போபவநமாருதம்” என்று நாயகனுக்கு இருக்குமாபோலே இராநின்றது காணும் இவ்வாடை இவளுக்கு. “பத்மஸௌகந்திகவஹம்” கலம்பகன் சூடுவாரைப்போலே தாமரைஓடை, செங்கழுநீரோடைகளிலே சென்றுபுக்கு, “பூவிலிழியில் அதில் வெக்கை தட்டும்” என்று மேலெழநின்று அரிமிதியான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு வாரநின்றது. “சிவம்” கலப்பற்றுப் பசுந்தென்றலாய் இராநின்றது. அதாவது, புறம்பே சிலர்க்கு உடம்பு கொடுத்துச் சுணங்கழியாதே தாய்த்தலைத் தென்றலாய் இருக்கை. “சோகவிநாசநம்” நம்மை இனி ப்ராணனோடே வைத்து நலியாது போலே இருந்தது. “தந்யா:” காற்று வாராநின்றது என்றால், ஏகாந்தஸ்தலந்தேடிப் படுக்கை படுக்கிறவர்களும் சிலரே! “லக்ஷ்மண ஸேவந்தே” இது எப்போதோ வருவது என்றிருப்பார்கள். “பம்போபவநமாருதம்” - “ஆகரத்தில் தெருப்பு” என்னுமாபோலே.

விளக்கம் - (என்பிழை கோப்பது போல) - இதனை “என்பு + இழை” என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்க. என்பு என்றால் “என்னுடைய எலும்பு” என்று பொருள். எலும்பைச் சென்று துளைக்கவேண்டும் என்றால் முதலில் வெளியில் உள்ள சதை போன்றவற்றைத் துளைத்த பின்னர் அல்லவோ எலும்புவரை செல்ல இயலும், இதனை ஏன் கூறவில்லை என்ற சந்தேகம் ஏற்பட, விடை அளிக்கிறார். எனது சரீரம் எலும்பும் நரம்புமாக உள்ளது. இதனால் நேரடியாகக் காற்று எலும்பில் புக இயன்றது. எலும்பில் துளையிட்டு, அந்தத் துளியில் மிகவும் கடினமான ஒரு கயிற்றைக் கோர்ப்பது போன்று செய்கிறது. வாடை என்று கூறாமல் பனிவாடை

என்று ஏன் கூறவேண்டும்? நஞ்சு ஊட்டிய காற்று என்று கூறுகிறார். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (1-105) - பம்போபவநமாருதம் - பம்பா நதிக்கரையில் இருந்து வீசும் காற்று - இராமனுக்கு எவ்விதம் துன்பமாக இருந்ததோ அது போன்று இந்தக் காற்று இவளுக்கு உள்ளது. இங்கு இராமாயணம் கிஷ்கிந்தா காண்டம் (1-105) - பத்மஸௌகந்திகவஹம் சிவம் சோகவிநாசநம் தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவநமாருதம் - என்ற ச்லோகத்திற்கான வ்யாக்யானம் அருளிச்செய்கிறார். இந்த ச்லோகத்தில் இராமன் லக்ஷ்மணனிடம், “லக்ஷ்மணா! பம்பா நதியில் உள்ள தாமரை மற்றும் செங்கழுநீர் ஆகிய மலர்களின் நறுமணத்தைச் சுவந்து வரும் இந்தக் காற்றானது மிகவும் தூய்மையானது; அனைவரது துன்பத்தையும் விலக்கவல்லது; இதனை அனுபவிப்பவர்கள் கொடுத்து வைத்தவர்கள்”, என்று உரைக்கிறான். இதனை இவர் வ்யாக்யானம் செய்கிறார். கலம்பகன் என்றால் பலவிதமான மலர்கள் கொண்டு தொடுக்கப்பட்ட கதம்பம் என்பதாகும். கதம்பமாலை சூடியபடி உள்ளவர்கள் போன்று இந்தக் காற்று தாமரை மற்றும் செங்கழுநீர் மலர்கள் உள்ள ஓடைகளில் புகுந்து வருகிறது. ஆனால் அந்த மலர்களின் உள்ளே புகுந்து வந்தால், அந்த மலர்களின் உள்ளே இருக்கின்ற வெப்பமானது தன் மீது பட்டு, தான் தனது குளிர்ச்சியை இழந்துவிடுவோம் என்று எண்ணுகின்ற அந்தக் காற்று மலர்களின் மீது மேலாகப் பட்டபடி வந்துவிடுகிறது. அப்போது அந்த மலர்களின் மீது வண்டுகளால் மிதிக்கப்பட்ட மகரந்தத்துகள்கள் உள்ளதால், அந்த துகள்களின் பரிமளத்தைச் சுற்றி வளைத்து எடுத்துக்கொண்டு வருகிறது, “சிவம்” என்றால் எந்தவிதமான கலப்பும் இல்லாத தூய்மையான காற்றாக உள்ளது என்று பொருள். அதாவது வேறு யாருக்கும் தனது சரீரத்தைத் தொடும் வாய்ப்பு அளிக்காதபடியும், இதனால் தனது மேன்மையை இழக்காதபடியும், இங்குதான் முதலில் உண்டானது என்று கூறும்படியும் வீசுகின்ற தென்றல் காற்று - என்று கருத்து. “சோகவிநாசநம்” - எனது உயிரான சீதையைப் பிரிந்து வாடும் துன்பத்திற்குச் சற்றே ஆறுதல் அளிப்பதாக உள்ளது. “தந்யா:” காற்று வரவில்லை என்று தனியான இடம் தேடிச் சென்று ஓய்வு எடுப்பவர்கள் சிலரே ஆவர். “லக்ஷ்மண” - ஒரு சிலர் மட்டுமே இது எப்போது வீசும் என்று இருப்பர்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி மஹிஷியானவள் வாடைக்கு இடைந்து நோவுபடாநிற்க, இத்தைப் பரிஹரிக்கைக்கு அவர், கடலடைப்பது படைதிரட்டுவதாகிறபடி. நாயக நாயகிகள் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்தவாறே, அந்தரஜாதி காலிலே துகையுண்பதே

இப்படி. (என்பிழையே நினைந்தருளி) நான் படுகிற க்லேசம் போராது என்று கீழாண்டைச்சிகை வாசியாநின்றார். "அவிஜ்ஞாதா" வாகை தவிர்ந்து. "ஸஹஸ்ராம்ஸு" என்கிறபடியே இப்போது தோஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞராயாயிற்று இருக்கிறது. (அருளாத திருமாலார்க்கு) "ந கச்சிந்நாபராத்யதி" என்பாரும் அருகேயிருக்க, எங்கள் குற்றம் பார்த்து அவள்பக்கல் முகம்பெற இருக்கிறாரே! - என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்யும்படி. "நான் இப்படி நோவுபட வேண்டுகிறது - அவனுக்கு அவள் முகங்கொடுத்து அங்கே துவக்குகையிறே என்று இன்னாதாகிறாள்" என்று பிள்ளான் பணிக்கும்படி. உறவுள்ள இடத்திலேயிறே வெறுப்புள்ளது.

விளக்கம் - இப்படியாகத் தனது மனைவி தன்னைப் பிரிந்து வாடைக்காற்றால் துன்பத்துடன் இருக்க, அந்தத் துன்பத்தை நீக்கும்விதமாக இவன் கடல் கடந்து செல்லப் படை திரட்டினான். நாயகனும் நாயகியும் ஒருவரை ஒருவர் பிரிய நேரிட்டால் தாழ்ந்த இனத்தின் கால்களில் விழுவதான காற்றால் வருத்தம் கொள்ளுதல் போன்றவை நிகழ்வது இயல்பே ஆகும். அந்தரம் என்றால் ஆகாயம், ஜாதி என்றால் பிறப்பு, காலில் என்றால் "காற்றால்" என்று பொருள். (என்பிழையே நினைந்தருளி) - இப்படியாக நான் துன்பப்படுவது போதாது என்று எண்ணியவனாக, பழைய கணக்கில் உள்ள பாக்கிக் கடன் தொகையை ஆராய்வது போன்று, எனது குற்றங்களையும் ஆராய்ந்தபடி உள்ளான். முன்பு அடியார்களின் தோஷங்கள் குறித்த விஷயங்களில், ஸஹஸ்ரநாமம் - அபிஜ்ஞாதா - ஏதும் அறியாதவன் போன்று நின்றவன், அடியார்களின் குணவிஷயங்களில் அவர்கள் தனக்காக ஒன்று செய்தாலும் "ஸஹஸ்ராம்ஸு" - பலமடங்கு அவர்கள் தனக்காகச் செய்தனர் என்று கொண்டாடியவன், இப்போது செய்வது என்ன? நமது குற்றங்களை ஆராய்வதில் அனைத்தும் தெரிந்தவன் என்ற தன்மையுடன் உள்ளான். (அருளாத திருமாலார்க்கு) இதற்கு இங்கு இருவிதமாகப் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-45) - ந கச்சிந்நாபராத்யதி - தவறு செய்யாதவர்கள் யார் உள்ளனர் - என்று கூறும் தன்மை கொண்ட பெரியபிராட்டி அவன் அருகில் உள்ளபோது, எனது குற்றங்களைக் கண்டு என்னை ஒதுக்கி, அவள் பக்கம் தனது திருமுகத்தை வைத்தபடி இருந்தால் என்ன ஆகும்? இதனால் அவள் தனது திருமுகம் காண்பிக்காமல் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்ற அச்சம் அவனுக்கு இல்லையே - இது ஸ்வாமி நஞ்சீயர் கூறும் கருத்தாகும். ஸ்வாமி திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் கூறுவது - நான் இங்கு

துன்பப்படுவதற்குக் காரணம், அவனுக்கு அவள் திருமுகம் காண்பித்து மயக்கத்தில் உள்ளதால் ஆகும் என்று வெறுத்துக்கூறுகிறாள் - என்பதாகும். ஆனால் பெரியபிராட்டியை இவ்விதம் உரைப்பது சரியா என்றால், உறவு உள்ள இடத்தில் அல்லவோ வெறுப்பைக் காட்ட இயலும்?

வ்யாக்யானம் - அருளாதொழுகிறதென்? என்றால் “தந்தாம் குற்றம்பாராதே அருளச்சொல்லுமித்தனையோ வேண்டுவது” என்று சொல்ல நினைத்தாராகில், நீங்கள் தான் இங்ஙனே சொல்லுங்கோள் - “என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு” என்னுங்கோள். என் குற்றத்தைப் பார்த்து தமிழ்க் நினைத்தாராகில், தம் பொறையாகிற நேர்த்தரவைக் காட்டுங்கோள். ஸ்வாமிகளான தம் பொறை வயிறு நிறைய எங்களால் குற்றஞ்செய்யப்போமோ? என்னுங்கோள். ஆசிரயத்துக்குத் தக்கபடியன்றோ எல்லாம்; நாங்கள் குற்றஞ்செய்வது எங்கள் அளவிலே; தாம் பொறுப்பதும் தம் அளவிலேயன்றோ. (திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தாள்) “தேவரீர் க்ருபைக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக ஏதேனும் ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காராதிகள் பண்ணிற்றுண்டோ?” என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யும்படி.

விளக்கம் - நீங்கள் அவனிடம் சென்று, “என் அவளுக்குக் கருணை காண்பிக்கவில்லை?”, என்று கேட்டவுடன் அவன் உங்களிடம், “அவரவர்களின் குற்றத்தைத் தாங்களே ஆராய்ந்து பார்க்காமல் நான் கருணை செய்யவில்லை என்று கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும்? அதனையும் மீறியா என்னிடம் வேண்டுவது?”, என்று உரைக்கக்கூடும். உடனே நீங்கள் அவனிடம், “உம்முடைய பொறுமைக்கு அப்படி என்ன குற்றம் அவள் செய்தாள்?”, என்று கேளுங்கள். எனது குற்றங்களை ஆராய்ந்து என்னைத் தண்டிக்க எண்ணியபடி இருந்தான் என்றால், அவனுடைய க்ஷமை என்பதான “குற்றம் பொறுத்துக் கொள்வோம்” என்ற ஆணைச்சீட்டைக் காண்பிப்பீர்களாக. அவனுடைய க்ஷமை என்பதான குணத்திற்கு வயிறு நிரம்பும்படியான அளவிற்கு என்னால் குற்றம் செய்ய இயலுமா என்று கேளுங்கள். அவரவர்களின் ஸ்வரூபத்தின் அளவிற்கே எல்லாம் இருக்கும்; எங்கள் அளவிற்கு நாங்கள் குற்றம் செய்கிறோம், அவன் அளவிற்கு அவன் பொறுத்துக்கொள்வது என்பதே சரியானது அல்லவா? (திருவடியின் தகவினுக்கு என்பிழைத்தாள்) - இதற்கு ஸ்வாமி நம்பிள்ளை கூறும் விளக்கம் என்னவென்றால், “உன்னுடைய கருணை என்பதைத் தடுக்கும் விதமாக நான் ப்ரதக்ஷணம் செய்வது,

நமஸ்கரிப்பது முதலான உன்னைத் தவிர வேறு எந்த உபாயத்தையும் கைக்கொள்ளவில்லை அல்லவோ?" - என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (தகவினுக்கு) "ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம:" என்று சொல்லும்படி இருக்கும் நிலைக்கு என் பிழைத்தாள் - என்ன தப்புசெய்தாள்? "கிம் கோபமூலம்" என்றாளிறே தாரை. ராஜபுத்திரர்களை நாலு மாஸம் மின்னுக்கும் இடிக்கும் இரையாக்கித் தாங்கள் போகப்ரவணாராயிருந்தவற்றை ஒன்றையும் புத்தி பண்ணாதே, உம்முடைய கோபத்துக்கு அடியென் என்றாளிறே, அவர்கள் பொறையை நினைத்திருந்த கனத்தாலே. "மநுஜேந்த்ரபுத்ர" அறுபதினாயிரமாண்டு, செய்தார் செய்த குற்றங்களைப் பொறுத்துச் சேரவிட்டு ஆண்டு கொண்டு போந்தான் உங்கள் தமப்பனார்; அவன் வயிற்றிலே பிறந்து குற்றம் செய்தோமென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர் நீர். அழகிதாயிருந்தது உம்முடைய போக்கு! "கஸ்தே ந ஸந்திஷ்டதி வாங்நிதேசே" சாஸ்த்ரவச்யமன்றிக்கே, கண்டதிலே கடுகச் சாபலத்தைப் பண்ணி மீளமாட்டாத திர்யக்குக்குளை, நீரே "இழந்த போகங்களை புஜிப்பது" என்று சேர்த்துவிட்டு, நீர்சொல்லிற்றுச் செய்தனவென்று தலையறுக்க வந்து நின்றீர். இப்படி சொல்லலாம்படியிறே இவர் பொறையிருப்பது. (ஒருவாய் சொல்) "ஒருவாய்" என்றது - ஒரு வார்த்தை என்றபடி. "சொல்" என்றது சொல்லு என்றாய் ஒருவார்த்தை சொல்லு என்றபடி.

விளக்கம் - (தகவினுக்கு) - இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (38-40) - ஆந்ருசம்ஸ்யம் பரோ தர்ம: - "துன்பத்தில் உள்ளவர்களுக்குத் தயை செய்வதே உத்தமம் என்று நீவிர் கூற நான் முன்பு கேட்டேன்" என்று சீதை அனுமனிடம் இராமனுக்கு விடுக்கும் செய்தியில் உரைக்கிறாள். இது போன்று மற்றவர்கள் எனக்காகச் சொல்லி அனுப்பும்படியான நிலையில் நான் உள்ளதற்கு என்ன தவறு செய்தேன் என்று கேட்பீர்களாக. "அவள் என்ன தவறு செய்தாள்?", என்று கேளுங்கள். இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (33-40) - கிம் கோபமூலம் - கோபத்திற்கு என்ன காரணம் - என்று தாரை வினவுவது போன்று நானும் கேட்கிறேன். அரசகுமாரர்களான இராமனுக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் "உதவுவேன்" என்று வாக்குறுதி கொடுத்துவிட்டு, அதன் பின்னர் நான்கு மாதங்கள் அவர்கள் இடியிலும் மின்னலிலும் துன்பப்படுவதை மறந்து, தானும் சுகரீவனும் இன்பத்தில் இருந்ததன் காரணமாக அல்லவோ லக்ஷ்மணன் இப்போது கோபமாக வந்துள்ளான் என்பதை எண்ணாமல் தாரையானவள் லக்ஷ்மணனிடம், "உமது

கோபத்துக்கு காரணம் என்ன?”, என்று ஏன் கேட்டாள்? இதன் காரணம் - அவள் இராமலக்ஷ்மிணர்களின் பொறுமை எந்த அளவிற்கு உண்டு என்பதை அறிந்தவள் என்பதால் ஆகும். இப்போது இவன் எனது பிழைகளைக் காரணம் காட்டி, எனக்கு முகம் காட்ட மறுக்கிறான். இவனது பொறுமை எப்படி உள்ளது என்பதற்கு உதாரணம் கூறுகிறாள். தாரை லக்ஷ்மிணனிடம், “தனது நாட்டில் உள்ளவர்கள் செய்த பலவிதமான குற்றங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு அறுபதினாயிரம் ஆண்டுகள் உமது தந்தையான தசரதன் அனைவரையும் காத்து வந்தார். அப்படிப்பட்ட அவருக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்துவிட்டு, நாங்கள் குற்றம் செய்து விட்டோம் என்று கூறிக்கொண்டு, எங்கள் தலைகளைக் கொய்ய நீவீர் வந்துள்ளீரே! மிகவும் நன்றாக உள்ளது உங்கள் செய்கை! சாஸ்திரங்களின் ஈடுபாடு இல்லாதபடியும், எதனைக் கண்டாலும் அதில் ஈடுபாடு கொண்டு அதிலிருந்து மீண்டும் வராதபடியும் சபலத்துடன் கூடிய குரங்குகளான எங்களிடம் நீங்கள் வாலியைக் கொன்ற பின்னர், “ இழந்துபோன இன்பங்களை அனுபவியுங்கள்”, என்று கூறினீர்கள்; ஆனால் இப்போது நீங்கள் உரைத்தபடியே செய்து கொண்டிருக்கிற எங்களை அழிக்கவந்து நிற்கிறீர்கள். இதுவோ உங்கள் பொறுமை”, என்றாள். இது போன்றே இவளும் உரைக்கிறாள். (ஒரு வாய்) - ஒரு சொல் என்று பொருள்.

வ்யாக்யானம் - (என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே) மெளக்த்யத்தாலும், ஸ்நிக்தமான பணிதியினாலும், வடிவில் பசுமையாலும், வாயில் பழுப்பாலும், நாயகனுக்கு ஸ்மாரகமாய், எலும்பை இழைக்கிற கிளி என்னுதல். என் பிழைக்கும் - என் தசையை அறிவித்தால் என்ன தப்புண்டாம்? (யான் வளர்த்த நீயலையே) ஸ்ரீய:பதியாய், தான் தோன்றியாயிருப்பார் செய்வதை வயிற்றில் பிறந்தாரும் செய்வரோ? (கலந்து பிரிந்தார் செய்வதை வளர்ந்தவர்களும் செய்வர்களோ? (யான் வளர்த்த நீயலையே) அவன்தான் இப்படிச் செய்ய வேண்டிச் செய்தானோ? என்னோட்டை ஸம்பந்தம் அன்றோ அவன் இப்படிச் செய்தது; அப்படி, என்னோட்டை ஸம்பந்தம் உனக்கும் உண்டான பின்பு, நீ நலியச் சொல்லவேணுமோ? (யான் வளர்த்த நீயலையே) எனக்குத் தக்காப்போலேயன்றே நீயுமிருப்பது; உனக்குக் குறையோ?

விளக்கம் - (என்பிழைக்கும் இளங்கிளியே) - இளமையாகவும், அன்பான சொற்களாலும், தோற்றத்தில் பசுமையாக உள்ளதாலும், வாயானது அழகான

சிவப்பாக உள்ளதாலும் எனது நாயகனின் நினைவுகளை எனக்குத் தனது உருவம் வழியாக அதிகமாக்குகின்ற கிளி. இப்படியாக எனது எலும்புகளைச் சிதைக்கும் கிளியே! இங்கு “என்பிழைக்கும்” என்பதை “என் + பிழைக்கும்” என்று கொண்டால், எனது நிலையை அவனிடம் சென்று உரைத்தால் உனக்கு என்ன குற்றம் உண்டாகப்போகிறது? என்று பொருள் கொள்ளலாம். (யான் வளர்த்த நீயலையே) – பெரியபிராட்டியின் நாயகனாக, ஸ்வதந்த்ரனாக உள்ள அவன் செய்வது போன்று வயிற்றில் பிறந்தவர்கள் செய்வார்களா? முன்பு கலந்து இப்போது பிரிந்தவன் செய்வதை என்னால் வளர்க்கப்பட்டவர்களும் செய்வார்களோ? (யான் வளர்த்த நீயலையே) – அவன் இவ்விதம் செய்யவேண்டும் என்று செய்தான் அல்லன்; என்னுடைய தொடர்பு அல்லவோ அவனை இப்படிச் செய்யவைத்தது. இப்படியாக உள்ள என்னுடைய தொடர்பு கிட்டியவுடன் நீயும் மாறுவாயோ? (யான் வளர்த்த நீயலையே) – அவன் போல் அல்லாமல், எனக்கு ஏற்றபடி நீ இருப்பதால் உனக்கு என்ன குறை உண்டாகப் போகிறது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 25)

22. கொம்பார் தழைகைசிறுநா ணெறிவிலம்,வேட்டை கொண்டாட்

டம்பார்களிறு வினவுவதையர், புள்ளுருங்கள்வர்

தம்பாரகத் தென்றுமாடாதனதம் மிற்கூடாதன

வம்பார்வினாச்சொல்லவோ, எம்மைவைத்ததிவ்வான் புனத்தே.

பொருள் - இந்தப் பெரியவரின் கைகளில் இருப்பது மரக்கிளையில் உள்ள தழையே ஆகும். இவருடைய கரங்களின் வில்லின் நாண் பட்டதால் உண்டாகக்கூடிய சிறிய தழும்பையும் காண இயலவில்லை. இவர் வேட்டையாடுதல் என்பது நம்மிடம் பேசுவதே என உள்ளது. இவர் நம்மிடம் கேட்பது என்னவென்றால் அம்புடன் கூடிய யானையைப் பற்றியே ஆகும். மிகவும் உயர்ந்த கருடனை வழி நடத்தவல்ல ஸர்வேச்வரனின் இந்த உலகத்தில் எப்போதும் நடக்காமல் உள்ளதும், ஒன்றுக்கு ஒன்று பொருந்தாமல் உள்ளதும், புதுமையாக உள்ளதும் ஆகிய இந்தக் கேள்விகளுக்கு விடை அளிக்கத்தான் எங்களை இங்கு காவலுக்கு நிறுத்தினர் போலும்.

அவதாரிகை - உங்களைப் புனங்காக்க இங்ஙன் கொண்டு வந்துவைத்த தார்மிகராரோ வென்கிறான். அபிமதவிஷய மிருந்தவிடத்தே “தண்ணீர்” என்று கொண்டு புகுவாரைப் போலே கையிலே தழையை முறித்துப்பிடித்து இவர்களிருந்தவிடத்தே சென்று, “இங்ஙனே யோராணை போந்ததோ” என்று கேட்க, அவர்கள் “நாங்கள் புனங்காக்கவிருக்கிறோமோ? உமக்கு மறுமாற்றஞ்

சொல்ல இருக்கிறோமோ? என்சொன்னீரானீர்” என்கிறார்கள். தழைகொண்டு போகிறதென் னென்னில், ஆச்ரயத்தையிழந்த தளிர் வாடுமாபோலே காண் உன்னைப் பிரிந்து நான் பட்டதென்று தன் தசையை அவர்களுக்கு அறிவித்துக் கொண்டு சொல்லுகிறபடி. இவனுடைய கரஸ்பர்சத்தாலே இது சதசாகமாகப்பணைத்த படியைக் கண்டு “உம்முடைய ஆற்றாமை யறிவிக்க வந்தீராகில் கொம்பிலே நிற்கச் செய்தே காட்டாவிட்டதென்” என்கிறாள். பிறந்தவிடத்தைவிட்டு உம்முடைய பாடுவந்தார்க்கு முண்டோவாட்டம். உம்மைப்பிரிந்து பிறந்தவிடத்தே யிருப்பார்க்கன்றோ வாட்டமுள்ள தென்கிறாள்.

விளக்கம் - “உங்களை இங்குக் காவலுக்கு கொண்டு வந்து நிறுத்திய புண்ணியவான்கள் யார்?” என்று நாயகன் கேட்கிறான். தங்களுக்குப் பிடித்தமானவர்கள் ஓர் இடத்தில் நின்று கொண்டிருந்தால் அங்கு சென்று பேசவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில், “தண்ணீர் வேண்டும், சுண்ணாம்பு வேண்டும்”, என்று ஏதேதோ கூறியபடி செல்வர்; இது போன்று நாயகன் இவர்கள் உள்ள இடம் சென்றபோது, தனது கைகளில் அங்கே இருந்த மரத்தழை ஒன்றைப் பிடித்தவனாகச் சென்று, “இங்கு ஒரு யானை வந்ததைக் கண்டீர்களா?” என்றான். உடனே அவர்கள், “நாங்கள் இந்த வயலுக்குக் காவல் நிற்கிறோமா அல்லது உங்களது கேள்விக்கு விடை அளிக்க நிற்கிறோமா?”, என்றனர். நாயகன் அங்கு சென்றபோது ஏன் மரத்தழை ஒன்றை ஒடித்துச் சென்றான்? “இந்த மரத்தழையானது தனது ஆதாரமாக உள்ள மரத்தை இழந்து தவிப்பது போன்று நான் உன்னைப் பிரிந்து படாதபாடு படுகிறேன்”, என்று தனது நிலையை நாயகிக்கு உணர்த்தவே ஆகும். ஆனால் நாயகனான ஸர்வேச்வரனின் திருக்கரங்கள் பட்டதன் காரணமாக அந்தத் தழையானது புத்துணர்ச்சியுடனேயே காணப்பட்டது. இத்தகைய நிலை தனது நாயகிக்கு இவனது கரம் பட்டதால் ஏற்படவில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில் தோழி உரைக்கத் தொடங்கினாள் - “நீவிர் உமது பிரிவாற்றாமை என்பதை வெளிப்படுத்த எண்ணி இந்தக் கொம்பைக் கையில் கொண்டு வந்துள்ளீர்; அதாவது இந்தத் தழை வாடுவது போன்று நீரும் வாடுவதாக உணர்த்த வந்தீர்; ஆனால் இந்தத் தழையானது மரத்திலே உள்ளது போன்று செழிப்பாகவே உள்ளதே” - என்கிறாள். இதற்கு நாயகன் விடை அளிக்கிறான் - “தான் உண்டான இடத்தைக் காட்டிலும் நீங்கள் உள்ள இடத்தில் இருந்தால் எந்த ஒரு பொருளுக்கும் வாட்டம் ஏற்படுவதில்லை. உங்களைப் பிரிந்து நிற்கும் வஸ்துக்கள் தாங்கள் உண்டான இடத்தில் இருந்தால் அல்லவோ அவை வாட்டத்துடன் இருக்கும்?” - என்றான் (அதாவது மரக்கிளையானது அதன்

இருப்பிடமான மரத்தை விட்டு இங்கு வந்தாலும், இவர்களின் சேர்த்தி காரணமாக வாட்டம் இன்றி மரத்தில் உள்ளதைப் போன்றே செழிப்பாக உள்ளது. இது போன்று தானும் இங்கு உள்ளபோது மட்டுமே வாட்டம் இன்றி உள்ளதாக உரைக்கிறான்).

வ்யாக்யானம் - (கொம்பார்தழைகை) தழைக்கையைக்காட்டி ஜயிக்குமிடத்தே வில்லைக் காட்டி ஜயிக்கவொண்ணாதினே. (சிறுநாணெறிவில்) கையிலே விற்பிடித்த தழும்பு கண்டிலோம். “நாண்” என்று வில்லுக்கு தர்மம். தர்மமாகிறது - தர்மியை யொழிந்தன்றினே இருப்பது, உம்முடைய கையில் வில்லு கண்டிலோமே என்கிறார்கள். “இதிறே வில்” என்று தழையைக் காட்டினான். (வேட்டை கொண்டாட்டு) வில்லிதுவாயிருந்தது, நீர்புக்கவிடமெங்குங் கொண்டாடுகிறது வேட்டையாயிருந்தது, இது ஒரு சேர்த்தியிருந்தபடியே! என்கிறார்கள் - “வில் இதுவாகில் அம்பு எங்குற்று” என்ன, இலக்கான ஆனையிலேபட்டு உள்ளே குளித்ததென்கிறான். (அம்பார் களிறு வினவுவதையர்) ஐயர் சொற்சேர்த்தியான வார்த்தைகளைச் சொல்லாநின்றீர், பெருமுதலியாயிருந்தீரே என்கிறார்கள். (புள்ளுருங்கள்வர்) ஸர்வாதிகர். (தம்பாரகத் தென்றுமாடாதன) இவருடைய லீலாவிபூதிக்குள்ளே நடையாடாதனவா யிருந்தது. நித்ய விபூதியிலுண்டோ? இல்லையோ? என்றறியமாட்டுகிறிலோம். (தம்மிற் கூடாதன) இரண்டிடத்திலுமில்லையே யாகிலும் இன்று தொடங்கி இத்தை வார்த்தையாகக் கொண்ட கொண்டாலோ வென்னில், இருவர்கூட நிரூபத்தால் சேருகிறதில்லை. தமக்கும் தம்முடைய வார்த்தைக்குமொரு சேர்த்தியில்லை. ஸதாகாரையான ப்ரதீதியும் அஸதாகாரையான ப்ரதீதியுமொழிய “ஸதஸத்விலக்ஷணம்” என்று தனக்கென்ன ஒன்றை மாயாவதி சொல்லுமாபோலே லீலாவிபூதியிலும் நித்யவிபூதியிலுமின்றியே உமக்கென்ன வொன்று எங்ஙனே ஸம்பாதித்தபடியென்கிறார்கள். (வம்பார்வினாச் சொல்லவோ எம்மை வைத்தது) புதுமைமிக்கிருந்துள்ள ப்ரச்நத்துக்கு ப்ரதிவசநம் பண்ணவோ? எங்களை வைத்தது, புதுமை மிக்கிருந்துள்ள வார்த்தைக்கு ப்ரச்நம் பண்ணவோ? எங்களை வைத்தது என்னவுமாம். (இவ்வான் புனத்தே) இதுக்கவஸரமுண்டோ? இப்பரம்பு நோக்கவே போராதோ பணியென்கிறார்கள்.

விளக்கம் - (கொம்பார்தழைகை) - வேட்டைக்குச் செல்கின்ற நாயகன் வில்லை எடுத்துக்கொண்டு போகாமல் ஒரு மரத்தின் தழையை ஏன் எடுத்துப்போனான்

என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். வாட்டமாக இருப்பது போன்று நின்று, அதன் மூலம் வெற்றி பெறலாம் என்ற சூழ்நிலையில் வீரத்தைக் காட்டி நிற்பது அவசியம் அல்லவே! (சிறுநாணெறிவில்) - உங்களது கரத்தில் வில்லைப் பிடித்ததன் காரணமாக உண்டாகும் சிறிய தழும்பைக்கூட எங்களால் காண இயலவில்லை. ஒரு வில்லுக்கு "நாண்" என்பது தர்மமாக உள்ளது; அந்த தர்மம் என்பது அதனை உடைய தர்மியை விட்டு எப்போதும் பிரிவதில்லை; ஆனால் உங்கள் கைகளில் வில்லைக் காணவில்லையே - என்றனர். இதற்கு நாயகன் தனது கைகளில் இருந்த மரத்தழையைக் காண்பித்து, "இதோ வில் உள்ளது", என்றான். (வேட்டை கொண்டாட்டு) - உங்கள் கையில் உள்ள தழை என்பதையே வில் என்று கொண்டாலும், அம்புகள் எங்கே? என்றனர். உடனே அவன், "அவற்றின் இலக்கான யானை மீது பட்டு அதன் உடலில் தைத்துள்ளது", என்றான். (அம்பார் களிறு வினவுவதையர்) - "ஐயர்" என்ற உயர்ந்த சொல் கொண்டு இவனது முன்னுக்குப் பின்னான வார்த்தைகளைப் பரிகாசம் செய்கின்றனர். "உங்களது வார்த்தைகள் ஒன்றுக்கொன்று சரியாகச் சேரவில்லையே!", என்றனர். (புள்ளூருங்கள்வர்) - அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்வன். (தம்பாரகத் தென்றுமாடாதன) இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட இந்தப் பூமியில் இது போன்ற முரணான சொற்களையும் செயல்களையும் நாங்கள் இதுவரை கண்டதில்லை. இது போன்ற நிகழ்வுகள் நித்யவியூதியில் அன்றாடம் நடக்குமோ என்பதை நாங்கள் அறியோம். (தம்மிற் கூடாதன) - "அங்கும் இது போன்று கூறுவதில்லை, இங்கும் இது போன்று கூறுவதில்லை என்று கொண்டாலும், இப்போது கூறுவதை வைத்துக்கொண்டு இது போன்றதான முரணான வார்த்தைகளை சரியே என்று ஏற்றுக்கொண்டால் என்ன?" என்று நாயகன் கூறுகிறான். இதற்கு அவர்கள், "அப்படிக் கொள்ள இயலாது. உங்களுக்கும், உங்கள் சொற்களுக்கும் எந்தவிதமான ஒற்றுமையும் இல்லை. வஸ்து என்பது ஸத்தாக இருக்கவேண்டும், அல்லது அஸத்தாக இருக்கவேண்டும்; ஆனால் இவை இரண்டும் இல்லை என்று மாயாவாதி கூறுவது போன்று உங்கள் வார்த்தைகள் ஏற்கக்கூடியதாக இல்லை. ஆக அந்த உலகத்திலும், இந்த உலகத்திலும் காணப்படாத சொற்களை அல்லவோ நீவிர் உரைக்கிறீர். இதனை எங்கு கற்றீர்?", என்றனர். (வம்பார்வினாச் சொல்லவோ எம்மை வைத்தது) - இது போன்ற புதுமையான கேள்விகளுக்கு விடை அளிக்கவா எங்களை, எங்களது பெற்றோர்கள் இங்கு காவலுக்கு வைத்தனர்? அல்லது புதுமையான இந்தச் சொற்களைக் கேட்டு நாங்கள் மீண்டும் எதிர்க்கேள்வி

கேட்பதற்காகவா இங்கு உள்ளோம்? (இவ்வான் புனத்தே) - "உங்களுக்கு விடை அளிக்க எங்களுக்கு நேரம் இல்லை. இந்த வயலைப் பாதுகாப்பதற்கே எங்களுக்கு நேரம் போதாது, இப்படி உள்ளபோது உங்களுடன் பேச ஏது நேரம்", என்கிறார்கள்.

ஸ்வாபதேசம் - எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபரூபகுணங்களிலே ஈடுபட்ட ஆழ்வாருடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களைக் கண்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் வார்த்தைக்கு ஆழ்வார் வார்த்தை.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்